

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Variis Generibus, Causis, Atque Exitu Persequutionvm,
Qvas pij hoc in mundo peregrinantes patiuntur**

Lens, Jean de

Lovanii, 1578

De persecutione linguae. Cap. 53.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30324

populo suo illatam, ex plurima pace & nimia sui lenitate perspicuus, aggreditur primò sensim refrenare lapsantes, & integro adhuc ecclesiæ statu congregationibusque manentibus indulget: interim eos qui erant in malitia tantum, Gentilium persecutione pulsari permittens. Sed cum nullus clementiæ eius intellectus populis redderetur, quin potius velut ignorantes Deum absque diuina prouidentia res agi ducerent, ac per hoc eo magis persisterent in malis suis: atque ipsi qui duces populi videbantur & principes, diuini mandati immemores effecti, aduersum seinuicem contentionibus, zelo, liuore, superbia, inimicitijs atq; odijs inflammarentur, ita vt tyrannidem potius quam sacerdotium tenere se crederent: ac Christianæ humilitatis & synceritatis obliui, sacra mysteria prophanis mentibus celebrarent, tum demum secundum vocem Hieremiæ propheta: Obscurauit Dominus in ira filia Sion, & deiecit de cælo gloriam Israel, nec rememoratus est scabellum pedum suorum in die iræ suæ. Et quibusdam interpositis: Summa, inquit, malorum nobis affuit omnium, cum domus orationis & ecclesiæ Dei viui ad solum deductæ atque ab ipsis subuersæ sunt fundamentis, diuinæ verò scripturæ in medio platearum igni cõcremata sunt. Proh nephas, ipsi hæc nostris vidimus oculis, sacerdotes Domini & pastores ecclesiarum publicè denudatos, inuerecundè atque inhonestè, huc atque illuc ab impijs trahi, ita vt completeretur ille sermo Propheticus, qui ait: Effusa est contumelia super principes, & seduxit eos in inuio & non in via. Hæc Eusebius. Quibus profectò admonemur, vt de nostrarum persecutionum causis similia cogitemus.

De persecutione linguæ. CAPVT LIII.

VT autem sæuiunt heretici plerunque, cum nulla maiore potentia comprimuntur, ita cum verberibus non possunt, verbis lædunt. Filij enim hominum, ait re- *Psalm. 139.*
gius Psaltes, dentes eorum arma & sagittæ, & lingua eorum gladius acutus. Et iterum: Cogitauerunt iniquitates in corde, tota die constituebant prælia. Acuerunt linguas suas sicut serpentes, venenum aspidum sub labijs eorum. Estque & hoc sepe numero viris bonis graue persecutionis genus, vt cum innocentiam destruere atque expugnare non valeat
inimi-

inimicus, satis habeat excogitatione mendacij & falsorum, famæ maculas inspergere. Sic de Cornelio Pontifice à No- uatianis quædam inhonesta & maligna iactabantur, quod mirandum nō esse Cyprianus monet, cum hoc semper opus diaboli sit, vt seruos Dei mendacio laceret, & opinionibus falsis gloriosum nomen infamet, vt qui conscientia suæ luce clarescunt, alienis rumoribus sordidentur. Diuus quoque Ambrosius, cum imperator Arrianus basilicam postulat, atque ille se constantissimè conatibus eius opponeret, asserens ad imperatorem palatia pertinere, ad sacerdotem ecclesias: tãquam rebellis & tyrannus, ab impijs & scelestis ministris passim traducebatur. Speciem enim sibi rebellionis tenere videbantur, quod imperatorem assererent, iure suo vti, cuius in potestate essent omnia, vsquead eod vt Galligenus quidam cubiculi præpositus, mandare illi ausus sit, Me viuo, tu contemnis Valentinianum? caput tibi tollo. Sed vir fortis minimeq; minis aut persuasione purpuratorum perturbatus, respondit: Deus permittat tibi vt impleas quod minaris. Ego enim patior, quod episcopi, tu facies quod spadones. Nec D. Augustinus, cum de Christi ecclesia egregiè meritus esset, cuius hostes Pelagianos, solidissimæ doctrinæ instructus armis debellauerat, illæsam de suis laboribus existimationem reportauit. Cui haud obscuri quidam in ecclesia homines, (sed quorum animis vestigia damnati in Pelagio erroris inhererant) confectis blasphemiarum prodigiosis mendacijs, vsquead eod officere studuerunt, vt suam se famam euertere, nocendi cupiditate non viderent. Nam quia Dei Christiq; mediatoris gratiam hanc esse statuebat, qua Deus in nobis, vt velimus, vtque perficiamus, potentissime secretissimeque operatur, tanquam hac prædicatione sublato libero arbitrio, impudentissimis imperitissimisque vocibus, Manichæus esse dicebatur. Quid D. Hieronymus? Nonne abs sectatoribus Origenis, tanquam ipse quoque Origenis damnata placita sequeretur, fuit infamatus? & à Pelagij fautoribus, tanquam aduersus eum scripsisset, inuidiæ facibus inflammatus? Quid acerrimus catholicæ fidei propugnator Athanasius? Illène potuit hæreticarum tela linguarum effugere? Nonne is & violati per stuprum hospitij accusatus: & hic confusus accusatoribus, postea tanquam magicis artibus deditus, varijs est Arrianorum insidijs ad-

Vide epistola Pãmachi et Oceani ad D. Hiero. & D. Hierony. ad illos de erroribus Origenis: & in præmio in libro contra Pelag. Lib. 10. eccl. hist. cap. 13. 16. & 17.

petitus?

petitus? D. Fulgentij nomen non dubitauit hæreticus qui-
dam Fotiniani erroris nota laceffere. D. Bernardi libros
suauiter planeque mellita oratione fluentes, hæretica Berenga-
rij cuiusdam lingua momordit, tanquam diuinum instru-
mentum, inepto quodam commentandi, nugandiq; genere
polluisset, fecissetque vt imperiti, grauius & granditer dicta
putarent, quæ sic vbertim & quasi eloquenter effudisset. Sed
& si quis Dei ministrorum in aliquo sit crimine deprehen-
sus, quid aliud agere hæretici solent impudentissimis linguis,
quàm vt hoc idem credatur de omnibus. Cùm enim de ali-
quibus qui ecclesiæ præsumunt, aut sanctum alioqui nomen
profitentur, quippiam criminis vel falsi sonuerit, vel veri pa-
tuerit, instant, satagunt, ambiunt, vt id de omnibus persua-
sum habeatur, inquit August. Author est etiam Victor Vti-
censis in Aphrica per Vandalos Arrianos, adeò calumnijs
exagitados fuisse catholicos sacerdotes, vt si forsitan eorū ali-
quis, cùm Dei populum admoneret Pharaonem, Nabucho-
donosor, Holofernem, aut similem quempiam (vt fieri so-
let) nominasset, mox illi obijceretur, quòd in personam re-
gis ea dixisset: hoc enim persecutionis genus, inquit, age-
batur hic apertè, alibi occultè, vt piorum nomen talibus in-
sidijs interiret. At tamen grauior ea persecutio est, cùm ab
hæreticis pietas ipsa petulantibus cachinnis excipitur, hoc
est, cùm pium Dauidem ante arcam subsilientem ridet ir-
religiosa Michol, cùm sacra in eo vestis (induebatur enim
ephod lineo) scurrilitatis ac stultitiæ nomine contemnitur.
Non tamen ob hoc pius Dei cultor desinit, quin potius in
eo glorianter acquiescit, in quo vilescit sacrilegis, nec dubi-
tat cum pio rege dicere: Ludam, & villior fiam plusquam
factus sum, & ero humilis in oculis meis. Fuerat graue ni-
hilominus in pietatis officio prophana lingua derideri, ideo-
que prolem ex Dauide nunquam Michol, iure & ipsa con-
tempta, suscepit. Grauior etiam diuinis hominibus perse-
cutio est, cùm doctrina celestis prophanis linguis contem-
nitur, cùm aduersus diuina testimonia quæ studiosè profe-
runt, linguæ furiosæ armantur: cum falsis commentis Dei
verba per eos ministrata, corrumpuntur; & quæ ad stabilien-
dam pertinent catholicã veritatem, ad ædificandum rapiun-
tur errorẽ, quòd cum cæterorum more hæreticorum Do-
natistæ facerent, à D. Augustino iure hoc audiunt: Mitius

*In prologo
in tres lib.
ad Monimũ.
Berengarius
in Apologia
contra Ber-
nardum pro-
pter damna-
tionẽ Petri
Abelardi.*

*August. epi-
stola 137.
Lib. 1. Van-
dalica per-
sequit.*

2. Reg. 6.

*Lib. 2. cõtra
Petilia. c. 87*

P ageretis

DE VARIIS PIORVM

ageretis traiciendo ferrum per viscera prophetarum, quàm cum lingua interficere conamini verba prophetarum: aut si non sunt istæ prophetarum persecutiones, quia non fiunt ferro, sed verbo, quæ fuit causa vt diuinitus diceretur: Filij hominum dentes eorum arma & sagittæ, & lingua eorum gladius acutus? Et rursus: Iudæi, inquit, persecuti sunt carnem ambulantis in terra, vos euangeliũ sedentis in celo: quod euangelium mitius pertulit scæuentium regum flammæ, quàm vestras patitur linguas. Nam illis incenditibus, vnitas mansit, vobis loquentibus manere non potuit. Qui verba Domini exusta cupiebant aboleri, non credebãt posse lecta contemni. Non ergo illi in euangelio exercerẽt flammæ suas, si eis contra euangelium permetteretis linguas vestras. In illa persecutione euangelium Christi ab alijs scæuentibus quærebatur, ab alijs metuentibus prodebat, ab alijs scæuentibus incendebatur, ab alijs diligentibus abscondebatur, nullis contradicentibus oppugnabatur: sceleratiores vobis persecutionis partes, transacta gentium persecutione seruastis. Qui Christi nomen persequebantur, Christo crediderunt, qui propter Christi nomen honorantur, Christo contradicunt. Hæc Augustinus. Tametsi autem fuere tolerabiliores hac in parte Gentiles, nec ipsis tamen linguæ defuit gladius ad persequendum. Namque inter ipsos olim Christiani sceleratissimi ferebãtur, de sacramento infanticidij, & pabulo Iudæ, & post conuiuium incesto, quod euersores luminum velut canes videlicet ac lenones, tenebrarum ac libidinum impiarum inuerecundiam procurarent. Sed dicimur semper, inquit Tertullianus, nec vos quod tamdiu dicitur, eruere curatis. Natura famæ nota est omnibus, quæ ne tunc quidem cum aliquid veri affert, sine mendacij vitio est, detrahens, adijciens, demutans de veritate. Quin & asinarij dicti sunt Christiani, tanquam asinum vel asinum adorarent Deum. Hinc quidam Tertulliani tempore piçturam proposuerat, cum eiusmodi inscriptione: Deus Christianorum Ononichitis. Erat enim auribus asininis, altero pede vngulatus, librum gestans & togatus. Solem quoque adorari spargebant à Christianis, propterea quòd soliti essent ad oriẽtis regionem adorare. Quid libros referam, quibus nomen Christianum & disciplinam acerrimè sunt quidam infectati? Hoc enim modo Celsus, Porphyrius,

*In Apologet.
Vide etiam
Euseb. lib. 9.
cap. 5.
Natura fa-
ma.*

phyrius, Iulianus, rabidi aduersum Christum canes, qui tum
 eniti potuere, lingua & dente nocuerunt: quorum priori
 Origenes octo libris, alteri methodius, Eusebius, Apollina-
 ris, fortissimè responderunt. Iam & præter infidelitatem,
 sola sapenumero linguam vehementer acuit inuidia, dum
 hæc in alijs magnæ virtutis nomen ferre non potest. Sem-
 per enim virtutem inuidia sequitur: feriuntque summos ful-
 gura montes. Neque id, si de hominibus dico, mirandum
 est: cum & Dominus noster Pharisæorum fuerit zelo cruci-
 fixus, & omnes sancti æmulos habuerint: in paradiso quoq;
 serpens fuerit, cuius inuidia mors introierit in orbem terra-
 rum. Persequutionum igitur tempestate vel sola cedere potest
 inuidia, multosque sanctorum aut opere infesta, læsit: aut
 lingua vel à tergò vel coram vulnerauit. Osculabantur (ait
 Hieronymus) mihi manus quidam, & ore vipereo detrahe-
 bant, & dolebant labijs, corde gaudebant: videbat Dominus
 & subfannabat illos, & miserum me seruum suum, futuro
 eum eis iudicio reseruabat, alius incessum meum calumnia-
 batur, & risum ille vultui detrahebat, hic in simplicitate aliud
 suspicabatur. Et alio loco: Maleficum, ait, me quidam gar-
 riunt, titulum fidei seruus agnosco: Magum vocant & Iu-
 dæi Dominum meum, seductor & Apostolus dictus est: ten-
 tatio me non apprehendat nisi humana. Quotam partem an-
 gustiarum perpeßus sum, qui cruci milito? infamiam falsi
 criminis imputarunt, sed seio per bonam & malam famam
 peruenire ad regna cælorum, nec fieri potest (inquit alio lo-
 co) vt absque morsu hominum, vitæ huius pericula quis per-
 transeat, malorumque solatium est bonos carpere; dum pec-
 cantium multitudine putant culpam minui peccatorum. Itaq;
 & D. Chrysostomi vitam æmulorum lingua momordit,
 quodque virtutis fuit, vt solus cibum caperet, nec inuitatus
 quoquam iret, nec alios ipse rogaret, id potius inhospitalita-
 litatis vitio tribuebat. Fuere qui eius in reprehendis vi-
 tijs libertatem, maledicentiam esse dicerent, qui disciplinæ
 studium odiosæ severitatis nomine traducerent; qui gene-
 rosi & inuicti animi constantiam, superbix crimine defor-
 marent. Denique cum eius agnoscerent in laboribus patien-
 tiam, in vigilijs assiduitatem, & abhorrentem ab omni libi-
 dine continentiam, harum conscientia virtutum, immitem
 esse illam, insultatoremq; fingeant. Quid etiam fuit beato

*In epistolam
 ad Furiam
 Romanam.*

*Vide Chry-
 sost. homil.*

*23. super Ge-
 nesim, ad il-
 lud, Noe in-
 uenit gratia
 coram domi-
 no Deo.*

*Vide cata-
 logum episco-
 porum ad cal-
 cem hist.*

Tripart.

Sulpitius in Martino perfectius omni genere virtutis? & tamen nec epi-
viã beati scopi defuere, qui inuidia stimulante, indignum episcopatu
Martini. dicerent, suisque suffragijs electioni repugnarent. Verum
hæcatque istiusmodi, tametsi permolesta sæpè sunt & gra-
uia, facilè contempserit is, cui propositum non est placere
hominibus. Neque enim frustra scriptum est: Deus confrin-
get ossa eorum, qui hominibus placent. Quid enim langui-
dius, quid tam sine stabilitate ac fortitudine (quod ossa signi-
ficant) quàm homo, quem malè loquentium lingua debili-
tat? cum sciat falsa esse quæ dicuntur? cuius rei dolor nullo
modo animæ viscera dilaniaret, si non amor laudis, eius ossa
confringeret. Cum proinde & Paulam sanctissimam mulie-
rem inuidorum viperea lingua morderet, non debilitata aut
confracta, sed hoc se euãgelij verbo solata est: Beati qui per-
secutionem patiuntur propter iustitiam. Et secura sit con-
scientia, inquit, quòd non propter peccata nostra patiamur,
afflictioque in seculo, materia gaudiorum est. Cumque &
alias, susurro quispiam, quasi beneuolus nũciaret, videri eam
nonnullis præ nimio feruore virtutum insanam, cerebrumque
eius esse confouendum, hoc etiam aspernata respondit: Thea-
trum facti sumus mũdo, & angelis, & hominibus, nos stulti
propter Christum, sed stultum Dei sapiētius est hominibus.
Vnde & Saluator loquitur ad Patrem: Tu scis insipientiam
meam. Et iterum: Tanquam prodigium factus sum multis,
& tu adiutor fortis: quem & in euangelio, quasi mentis im-
potem, ligare propinqui cupiebant, & aduersarij suggillabāt
dicentes: Dæmonium habet & Samaritanus est. Et in Beel-
sebut principe dæmoniorũ eicit dæmonia. Sed nos, inquit,
audiamus Apostolum cohortantem. Hæc est gloria nostra
testimonium conscientie nostræ, quoniam in sanctitate &
sinceritate & in gratia Dei, conuersati sumus in hoc mun-
do. Propter istiusmodi tamen virulentas obtreccationes,
querebatur ille, cuius in Psalmis vox est: Qui retribuunt
mala pro bonis detrahebant mihi, quoniam sequebar boni-
tatem. Ac nisi permultum hæc persecutio subinde punge-
ret, grauiusque feriret, non Ecclesiastes diceret: Calumnia
conturbat sapiētem, & perdet robur cordis illius. Non enim
vulgaris ea tentatio est, quia calumnia nō solum falsa com-
ponit, verumetiam quæ piè sunt gesta decolorat, quemad-
modum beato Ioseph contigit. Idcirco Propheta precatus
est: Li-

*Vide Hiero-
nymũ in vi-
ta Paula.*

Cap. 7.

est: Libera me à calumnijs hominum, vt custodiam mandata tua. Qui enim opprimitur calumnia, non facile potest Dei mandata custodire. Tristitię quippe necesse est plerunq; aut timori cedat, aut affligatur, vel metu calumnię, vel dolore. Si non esset grauis linguę persecutio, non illos malevolentissimos Iudęos, impium hoc aduersum Prophetam consilium inijsse legeremus. Venite & cogitemus contra Hieremiã cogitationes: Non enim peribit lex à sacerdote, neque consilium à sapiente, nec sermo à Propheta. Venite & percutiamus eum lingua, & non attendamus ad vniuersos sermones eius. Sic Christum Dominum, sic eius Apostolos impij Iudęi lingua percusserunt, cum eos diuinę legis hostes esse, defectionemq; à Moysē moliri criminantur. Deniq; Tobias qui mortis metum fortiter superauerat, qui orbatus etiam Dei permisso luminibus gratias egerat, lingua percussus vxoris, tanquam spem vanam misericordię sequeretur officijs, tum demum ingemuit, & cum lachrymis orare cœpit, dicens: Iustus es Domine. Veruntamen plus sæpè assentantium, quam vituperantium lingua persequitur: neque explicari oratione breui potest, quam multos in perniciem blandum hoc persecutionis genus rapuerit. Quis enim facile suum repudiet laudatorem? Namq; immodico sui amore plerique tenentur, ideoq; sermonem ad voluptatem suam fictum atq; compositum, laudum suarum esse testimonium arbitratur. Nec facile quisquam assentatoribus patefacit aures suas, nisi qui sibi ipse prius assentetur, seque maximè delectet. Quamuis autem blanda ista vanitas apud eos præcipuè valeat, qui eam ipsi allecunt atque inuitent, animaduertere tamen & grauiores constantioresque debent, ne callida assentatione capiãtur. Hoc vt Gentilis orator prudenter admonuit, ita quantum subesset huic malo periculi, pulchrè innouerat qui dixit: Auertantur statim erubescences, qui dicunt mihi, Euge, euge. A quibus impendentem perniciem, deprecabatur aliàs à sese, cum scriberet: Oleum peccatoris non impinguet caput meum. Non enim ignorabat quod scriptum est ab Ecclesiaste: Melius est à sapiente corripi, quam decipi stultorū adulatione. Istorum oleo pinguefacta esse hæreticorum capita, declarant ipsi cum dicunt, inquit August. Ego sum, ego sum; & respondetur illis: Tu domine. Accipiunt euge, euge, atque hoc cum oblectati ac de-

*Ambros. in
Psalm. 118.
serm. 17.*

Tob. 2.

*Cice. in lib.
de amicitia.*

Cap. 7.

In Psalm. 69.

liniti sequuntur, cæci ipsi cæcorum duces fiunt. Apertissimis (ait) vocibus Donato dicuntur ista cantica: Euge, euge, dux bone, dux præclare; & non dixit ille: Auertantur statim & erubescant qui dicunt mihi, Euge, euge. Nec eos correxit, vt Christo dicerent, dux bone, dux præclare. At verò Apostolus formidans euge hominū; vt verè laudaretur in Christo, noluit se laudari pro Christo, dicentibusque nonnullis: Ego sum Pauli. Respondit in libertate Domini, Nunquid Paulus crucifixus est pro vobis? aut in nomine Pauli baptizati estis? Denique innumeros linguæ persecutio perdidit, dum sub imagine consulendi, nocendi pernicies delitescit. Sic sapè & necessarij operis aggressio, & in susceptis bonis profectus progressiove relinquitur. Ideoque vir pius dum sensim ad iustitiæ perfectionem & culmen enititur, ascensionesq; eiusmodi in suo corde meditatur, non iniquas modò linguas apertè improbantes ac vituperantes, verumetiam subdole consulentes, extimescit; quemadmodum significatum est in Cantico graduum, in quo ascensus precatur: Domine libera animam meam à labijs iniquis, & à lingua dolosa. Et quo persecutionis huius significaretur pernicies, adiuctum est: Quid detur tibi, aut quid apponatur tibi ad linguam dolosam? cuius profectò aduersus laqueos, satis esse munita non potest innocentia, nisi Dominus adiutor & protector extiterit. Eam ob rem illi confiteretur sapiens Ecclesiasticus, eumque collaudat: Quia liberaisti corpus meum, inquit, à perditione à laqueo linguæ iniquæ, & à labijs operantium mendacium. Porro quod attinet ad detrahentium persecutionem siue laudantium, vtilem admonitionem Sixtus Papa 3. cum & ipse hoc genere persecutionis fuisset appetitus, reliquisse videtur ad episcopos Orientales: Nec mirum, inquit, si me persequuntur æmuli mei, cum caput nostrū, quod est Christus, olim æmuli sanctæ Dei ecclesiæ, seruorumque eius sint persequuti. Vnde & ipsa pro se veritas dicit: Si patrem familias Beelzebub vocauerunt, quanto magis domesticos eius? Quæ iterū dicit: Si de hoc mundo essetis, mundus quod suum erat, diligeret, sed quia de hoc mundo non estis, sed ego elegi vos de mundo, propterea odit vos mundus. Hæc (fratres) cum & nos sciamus, & eadem vt alij norint, prædicemus, vosque ea perfectè scire non dubitemus, propter insidiantium vituperationes aut accusationes, vel

Cap. 51.

Tomo 1. conciliorum.

propter adulantium laudationes, nec ad dexteram, nec ad sinistram declinare debemus, sed inter verba laudantium siue vituperantium, ad mentem semper recurrendum est. Et si in ea non inuenitur bonum quod de nobis dicitur, magnam id tristitiam generare debet. Et rursus: Si in ea non inuenitur malum, quod de nobis hominum sermone iactatur, in magnam debemus lætitiā proflire. Quid enim si omnes laudent, & conscientia nos accuset? aut si omnes quidem accusent, at nos conscientia liberos demonstret? Habemus Paulum dicentem: Gloria nostra hæc est, testimonium conscientia: nostræ. Iob quoque dicit: Ecce in cælis testis meus. Si ergo nobis est testis in cælo, testis in corde, sinamus stultos foris loqui quod volunt. Quid enim aliud detrahentes, quàm in terram insufflant, atque in oculos suos puluerem excitât, vt quo plus efflant detractionis, eò minus quicquam videant veritatis? Hæc piissimus ille Pontifex. Cui non dissimilia Horatius ipse, sic carmine dicere potuit:

Mordeat opprobrijs falsis, mutemque colores?

Falsus honor iuuat, & mendax infamia terret,

Quæ nisi mendosum & mendacem?

Neminem à persecutione immunem esse, quando & improborum periti mores magna sint piorum persecutio.

CAPVT LIIII.

AC suere quidem omni ætate, quos persecutionum isti turbines, etiamsi vsquam feruerent, non tamè attingerent: qui neque inficiebantur errore, neque hostili violentia aut lingua premebantur. Veruntamen ad omnium piorum persecutionem pertinet fidei & religionis oppugnatio, quod enim omnium vnum idemque est, adeoque pretiosum & necessarium, vt temporaria huic vitæ longè sit anteponendum: hoc quisquis persequitur, is omnes sine dubio, quorum id est commune, persequitur. Et quàm multos infirmos offusæ errorum nebulæ, fluctuare omnî tempore coegerunt? Nam quæque hæresis quantalibet absurditate desperet, vt sæpenumerò miretur posteritas ab vllis humano iudicio præditis suscipi potuisse, tamè dum grassaretur, eas multorum animis offudit tenebras, vt vel deijceret omnino, vel infirmos complures quasi dubitatione claudos efficeret: Firmioribus verò, quantum censet afferri do-

P 4 loris

*Lib. i. epistolæ
Solarum,
epistola ad
Quintium.*